

Şənbə üçün nəzm

Gizli-gizli məni süzüb
gülərdi bəzən
Durub-durub güc gələrdi
əyri qəlyana.
Övladına bircə dəfə
“can” söyləməkdən
Övlad üçün can verməyi
daha asandı ona.

Əməksevər. ağır, enli,
cod əli vardı,
Tale kimi endirərdi
çiyinə hərdən
Sərt üzünə bircə
anlıq səhər doğardı
Bilməzdim ki, hansı
nurlu düşüncələrdən.

Sevgisi də soyuq idi - təzə əkini
Hər bələdən hifz
eləyən qar kimi.
Moskvada oxuyurdum,
Tərk etdi məni.
Gələn kimi bir
əbədi ayrılıq dəmi
Gah istəyib məni görə.
Gah deyib ki mən
Qoy bilməyim
O utanıb öz ölümündən
Ah, o niyə belə etdi,
bu nə qubardı?
Nə zamansa bu
nişanda bir atam vardı.

Bəzən haqq qazanır
insan öləndə,
Hətta unudulur ağır günahı
Hamiya dərd olur cavan getməyi,
Oduqca az görüb, az yaşamağı...

Deyirlər:”bilsəydik, ayıq olardıq
Onu qoyardıqmı
heç gözdən iraq?
Hər bir dərdinə də çarə tapardıq,
Nə bilək, o belə az yaşayacaq?”

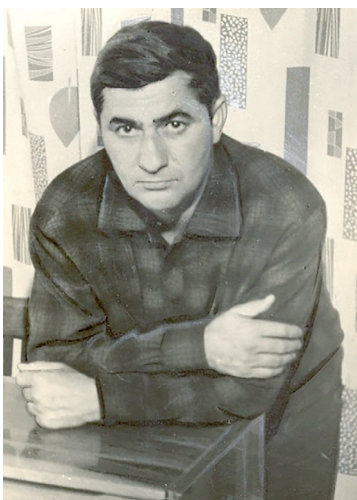
Eh! Bu gün nə qədər
xəyala daldım,
Eh! Qəlbim nə qədər
alıxdı, dindi.
Sən mənim qədrimi biləsən deyər
Bu cavan yaşımnda ölümümü indi?

Nə xoşbəxt imişəm bir zaman Allah

Nə xoşbəxt imişəm bir zaman,
Allah,
Xəbərim olmayıb bu səadətdən.
Nə xoşbəxt imişəm,
nə xoşbəxt,
xoşbəxt!
Bu gün eşitmişəm
bunu həsrətdən.
Niyə yazmamışam
o zaman, Allah,
Əlimə qələm də gəlməyir indi.
De, niyə aradan küləklər əsir?
Aramız, de, niyə belə səindir?
İçdiyim o su da səadət imiş,
İşə getməyim də, qayıtmağım da.
Ona baxmağım
da xoşbəxtlik imiş,
Onu yuxusundan ayılmağım da.
Dünya başdan-başa səadət imiş,
Mənsə bu dünyanın
qoynundayammış,

Dünya fırlanırmış
sevinc gücüylə,
Bəs indi nə olub belə dayanmış?
Göylər səadətin çətiri imiş,
Torpaq da səadət məhvəri imiş.
Gecələr toranlı vüsəl məskəni,
Hər səhər,
ruhumun səhəri imiş.
Dilin quruyaydı sənin, ay həsrət,
Sən bu gün könlümü
tarımar etdin.

Ya bunu vaxtında
deyəydin mənə,
Ya da ki lal olub heç dinməyəydin.
Dünya başdan-başa səadət imiş,
Görəsən, heç bir də olarmı yenə?
Dünya başdan-başa
nə imiş dedin?
Dünya başdan-başa
nə imiş, de nə?

Əli Kərim İki sevgi

Gözəl qız, sən saf susan,
İki qəlb arzususan.
Mən səni sevirəm
Susuzluğun od vurub
köz kimi yandırdığı
dodaq su sevən kimi.
O isə səni sevir
rahatca bardaş qurub,
- Kabab üstədən sərin
su pis olmaz - deyən kimi
Gözəl qız, sən işıqsan,
Yurduma yaraşıqsan.
Mənsə səni sevirəm
iynənin ucu boyda
İşığa həsrət qalan göz
ışığı sevən kimi
O isə səni sevir
Bir şən mağarda, toyda,
İşıqlardan yaranmış
yaraşıq sevən kimi.
Danış, ucalsın səsin,
Qısılsın nəfəsin.
Mən ki səni sevirəm
Bakıdan, Daşkəsəndən
Gələn bir səda kimi,
Səs kimi,
Qüdrət kimi
O isə səni sevir,
Gizli deyil ki səndən,
Bir otaq küncündəki
qəmli sükunət kimi.
Bu mən, bu o, bu da sən,
De görək nə deyirsən!
Amma yaxşı fikir ver
bu iki məhəbbətə.
Daha heç nə demirəm
Nöqtə, nöqtə və nöqtə.

Atamın xatirəsi

O sərt idi. Səhər dərəcə
tələsəndə mən
Bildirməzdi yolda
durub boylandığını.
Bircə dəfə söz açmazdı
qəlbindəkindən,
Söyləməzdi övlad
üçün çox yandığını.